
Studenti UK v Domově Sue Ryder

Studenti UK v Domově Sue Ryder

Dobrovolnická činnost v Domově Sue Ryder má již svou tradici. Dobrovolníci pro tuto organizaci pracovali dokonce dříve, než začal fungovat samotný domov pro seniory v Praze-Michli, a to v dobročinných obchodech. Mezi těmi, kteří sem docházejí pravidelně pomáhat bez nároku na honorář, je i několik studentů Univerzity Karlovy.

Renata Kolářová studuje posledním rokem psychologii na FF UK. Dobrovolnicí je už od 16 let, sociální oblast ji totiž vždy zajímala. Díky tomu si vyzkoušela různé formy práce s klienty a zjistila, že ji baví práce se seniory. Když v Domově Sue Ryder hledali koordinátora dobrovolníků, nezaváhala a přihlásila se.

Náplní práce koordinátora je vyhledávat, vybírat, vzdělávat a průběžně vést dobrovolníky a organizovat různá dobrovolnická setkání. Renata má v současnosti na starosti 84 dobrovolníků. Naprostou většinu tvoří ženy, na rozdíl od jiných organizací zde ale nepřevládají studenti. Dochází sem i maminky na mateřské, pracující ženy i aktivní seniorky. „Což je vynikající, protože spektrum našich potřeb je opravdu široké,“ říká Renata Kolářová. Dobrovolníci pomáhají buď v obchodech, na recepci, při pořádání kulturních a benefičních akcí, nebo působí v přímé péči. V přímé péči dobrovolníci pomáhají s vedením skupinových aktivit denní stacionáře či rehabilitace nebo se věnují klientům individuálně, tedy docházejí za konkrétními klienty a povídají si s nimi, čtou jim, doprovázejí je na procházky nebo konverzují v cizích jazycích. Dříve než začnou dobrovolníci s klienty pracovat, povinně absolvují dvoudenní odborně vedený výcvik.

Studentů Univerzity Karlovy dochází do Domova Sue Ryder pravidelně pět, další přicházejí pomáhat jednorázově. Často jsou to studenti humanitních oborů, kteří chtějí zakusit přímou péči s klienty. „Důvody, proč chtějí pracovat zrovna se seniory, jsou různé. Může to být intenzivní vztah s babičkou, kterou už nemají, a tento vztah jim teď chybí. Nebo naopak takovou osobu ve svém životě úplně postrádají. Někomu je prostě jen dobře ve společnosti starších lidí,“ vysvětluje Renata Kolářová.

V zahradě Domova Sue Ryder zleva: Renata Kolářová, Dagmar Fialová a Vladimíra Staňková

V útulné restauraci michelského domova pro seniory jsme zastihli dvě studentky naší univerzity. Vladimíra Staňková studuje 4. rokem český jazyk a literaturu a 2. rokem češtinu v komunikaci neslyšících na FF UK, Dagmar Fialová navštěvuje na FHS UK navazující magisterský program zaměřující se na občanský sektor.

Jak jste se k dobrovolnické práci v Sue Ryder vlastně dostaly a jak dlouho tu již pracujete?

V. S.: S dobrovolnictvím jsem měla již předchozí zkušenosti, protože chodím do církve, kde je to běžná záležitost.

Zavolala mi kamarádka, která zde také dobrovolničila a která věděla, že se učím znakový jazyk. Řekla mi, že v domově je klientka, jež se znakovým jazykem dorozumívá. Jsem tu už rok, dříve jsem chodila jednou týdně. Nyní ale na tom není moje klientka zdravotně nejlépe, proto nechodím tak často.

Co je náplní vaší práce?

V. S.: Moje klientka je neslyšící, takže se s ostatními dorozumí jen v omezené míře. Náplní mé práce je tedy si s ní povídat, aby se necítila osamělá. Klientka žila nějakou dobu v zahraničí, takže občas mám problém jejímu znakování rozumět a musím se třeba několikrát ptát. Moje jazykové kompetence prostě ještě nejsou na takové výši.

Co vám dobrovolnictví mezi seniory přináší?

V. S.: Dobrý pocit. Každá nová zkušenost je pro život přínosná. U starších lidí musím být například připravená

D. F.: Sama jsem hledala příležitost, kde bych se mohla zapojit. Působím tu od letošního února na dvě hodiny týdně.

Podíl na tom, že jsem se chtěla zapojit do dobrovolnické činnosti, má také obor, který teď studuji. Byl takovým motivem, postrčil mě a ukázal mi, že dobrovolnictví není ve společnosti studentů humanitních oborů žádnou výjimkou a že dobrovolničit může zcela každý.

D. F.: Chodím pomáhat do dobročinného obchodu, kde hlavně žehlím přijímané oděvy. Už jsem ale absolvovala školení, abych mohla působit v přímé péči. Nyní se vybírám vhodný klient, kterému bych se mohla věnovat.

D. F.: Děláním dobrovolnictví pro svůj dobrý pocit, který pramení z toho, že pomáhat druhým a být

na jejich změny nálady a být celkově opatrnější a citlivější než při práci s dětmi, které jsou bezprostřednější.

někomu či něčemu přínosem, vytváří vždy dobrý pocit a sebeuspokojení. Je to zkrátka oboustranné – dobrovolník má dobrý pocit, ale zároveň také nezisková organizace tím získává.

Jaké jsou vaše další plány po skončení školy?

V. S.: Na katedře nejvíce tíhnu ke komunikačnímu, původně pedagogickému zaměření, ale vím, že je to nesnadná oblast. Už samo učitelství je náročné, tady navíc musíte pracovat s neslyšícími dětmi. Ale v oboru bych chtěla zůstat, stejně jako většina spolužáků, kteří tento obor vystudovali. Už teď dělám asistenci jedné dívce s kochleárním implantátem.

(Lucie Kettnerová)

D. F.: Ráda bych u sociální oblasti zůstala. Zatím mám zkušenosti pouze z Domova Sue Ryder, ale je pravda, že mě láká proniknout také do oblasti péče o lidi s mentálním postižením. Nevylučuji však, že se časem objeví zcela jiná nezisková oblast, která mě bude přitahovat. Zkrátka je to otevřené. V současné době mě přitahuje práce v sociální oblasti, ale člověk nikdy neví, kde zakotví.